

Dvojměrný čas

Bohumír Tichánek

Pravá věda je jednoduše objevováním a zaváděním způsobu, jakým Bůh stvořil Vesmír -
Kryon

* * *

Fyzikové někdy uvažují dvojměrný čas. Zůstávají v matematickém vyjadřování; co by však 2D čas znamenal pro hmotu, se nepíše.

Čas umožňuje změny hmoty ¹⁾, takže v 2D čase uvažuji hmotu naráz ve dvou provedeních: Žárovka by současně svítila a také nesvítila? Z hlediska materialistického vysvětlování světa to není srozumitelné.

¹⁾ [Diskrétní výklad](#) - zdůvodňuji axiom zpomalovaného času, uplatněného v teorii relativity

Něco v naznačeném směru však nabízí, těžko ověřitelné, duchovní poznání. Zde cituji z náboženského (jen tři výňatky z překladatelových výňatků):

Maria Winovska: Pravá tvář Otce Pia

(Překlad výňatků z knihy pořídil a poznámkami opatřil Karel Makoň.)

V temnotách tápající styl tohoto místa, způsob bezradnosti, dokazuje zcela zřetelně, že P. Pius v okamžiku, kdy psal tento dopis, nebyl ještě obeznámen s duchovní akrobatikou. Avšak už se zřetelně projevuje, že v této době zná bilokaci (7) a že jeho duše, co je důležitější, tak je poslušna vnuknutí ducha, že Bůh podle své libosti může disponovat jeho modlitbou.

(Pozn. 7: Slovo bilokace je latinského původu a znamená současnou přítomnost jedné osoby na dvou různých místech. Jde o zjev mystické povahy, vyskytující se v životě mnohých svatých. Bilokace jsou např. známy ze života Antonína Paduánského, Františka Xaverského, Alfonse z Liguori, Marie z Agredy a mnohých jiných.)

Je třeba, abychom si pořád opakovali: Všechny dary milosti P. Pia jsou ve službách duší, i když přichází k dobru těl. Kolik obrácení dokázal zázračným uzdravením nebo nečekanou návštěvou!

Všimněme si skutečností, především těch, o nichž je známo málo, nebo jen něco nepřesného.

Po porážce na frontě vidí generál Cadorna všechno černě a pomýšlí na sebevraždu. Po rozdělení hlídek uzavře se ve stanu a sáhne po revolveru..... Náhle však vstoupí mnich, oblečený v kutně a zdvihne výhrůžně prsty: „No, generále, přece nechcete provést takovou hloupost?“ Generál však přísně nakázal, aby nebyl rušen. Zuře zlobou, vyřítit se ven, neviděl však nikoho. Strážce se zapřísáhly vším, co je jim svaté, že nikoho neviděly a tím méně by někomu dovolily vstoupit. Zloba generálova ustoupila před úžasem a v témže okamžiku jeho posedlost zmizela. Odložil své rozhodnutí a tím byl zachráněn. Na tuto událost však nemohl zapomenout a tvrdošíjně se snažil najít k ní klíč. Kdo byl ten mladý františkán, který se odvážil rušit jeho samotu a byl dosti mocný, aby mu vyrval revolver z ruky? Válka skončila. Začalo se mluvit o P. Piovi. Aby si vše objasnil, zajel generál Cadorna inkognito a v občanském šatě do San Giovanni Rotondo.

V té době žil P. Pius v izolaci a byl dán k dispozici lékařské fakultě. Nebylo možné ho navštívit. Generál naléhal: „Nechte mne aspoň se na něj podívat!“

„Dobře,“ odpověděl P. Guardian, „zůstaňte tady v chodbě, až my půjdeme k díkůčinění do kostela. Uvidíte jej jít kolem.“

Generál čekal ukryt v rohu. Mniši šli kolem. Cadorna poznal svého nočního návštěvníka. P. Pius se na něj smál a zdvihl prsty jako tehdy, polo zamyšlen, polo hrozen, jako by chtěl říci: „Vyvázl jste z toho jen tak tak!“

Mgr. Fernando Damiani, generální vikář diecése Salto v Uruguay, chtěl jednoho dne, právě jako mnozí jiní, uzavřít svůj život v blízkosti P. Pia. Páter však mu řekl: „Ne, vaše místo je ve vaší diecézi.“ „Pak mi ale slibte, otče,“ odpověděl Mgr. Damiani, „že při mě budete stát v okamžiku smrti.“ Páter se na chvíli soustředil a pak pravil: „Ano, to vám slibuji.“ Roku 1941 slavil Mgr. Alfredo Viola, arcibiskup v Saltu, stříbrné jubileum. Všichni biskupové z Uruguaye a mnozí z Argentiny byli přítomni. V noci slyšel Mgr. Barbieri, arcibiskup z Montevidea, od něhož máme tuto zprávu, že někdo klepe na jeho dveře. Probíraje se ze spaní, vzkřikl: „Kdo je tam?“ Neznámý kapucín vstoupil a řekl mu: „Jděte k Mgr. Damianimu, umírá.“ Arcibiskup zalarmoval několik kněží a spěchal k Mgr. Damianimu, který právě dostal těžký záchvat anginy pectoris. Při plném vědomí a velmi zbožně přijal poslední pomazání a po krátkém smrtelném boji zesnul. Jak velké bylo překvapení těch, kteří při něm byli, když na jeho nočním stole našli napsáno vzpírající se rukou a tužkou slova: „P. Pius přišel!“

Arcibiskup z Montevidea pečlivě uchovával tuto poslední zprávu svého přítele a chtěl se vlastníma očima přesvědčit o totožnosti mnicha, který jej přivolal k smrtelnému lůžku. 13. dubna 1949, u příležitosti návštěvy ad-limina v Římě, navštívil P. Pia a poznal jej. Při té příležitosti, chtěje nabýt úplné jistoty, se jej na to otázel. P. Pius neodpověděl. V domnění, že nerozuměl, arcibiskup na něj naléhal. P. Pius znovu mlčel. Mgr. Barbieri se zasmál: „Už rozumím!“ „No, tak tedy,“ řekl P. Pius s jemným úsměvem, „porozuměl jste.“

Přátelé P. Pia znají velmi dobře okamžiky, kdy je náhle „nepřítomen“ a všecek proměněn. „Chytne ho to“ najednou, třeba ve zpovědnici. Jedna z jeho duchovních sester mně vyprávěla, že P. Pius ji jednoho dne při zpovědi náhle přerušil: „Bud' tiše!“ a zdálo se, jako by naslouchal. Pravila: „Jeho obličej se úplně změnil, nevypadal však jako mrtvý.“ Trpělivě zůstala klečet. Konečně po nějaké době P. Pius mocně vzdychl, zamumlal několik slov, sklonil se k okénku a zpověď pokračovala. Podobné události se stávají u P. Pia často. Spolubratři P. Pia jsou na jeho „nepřítomnosti“ zvyklí. Avšak běda tomu, kdo se odváží o tom mu klást indiskrétní otázky. Může zvědavce tak zpražit, že jim navždycky přejde chuť na další otázky. Mnohé události se však staly tolikrát a před tolika úctyhodnými svědky, že o jejich svědectví nemůžeme pochybovat. To platí např. o Donu Orionovi - jehož svatořečení se chystá, který na vlastní oči spatřil v den svatořečení svaté Terezie z Lisieux P. Pia v chrámu sv. Petra v Římě. Tázel se jej na to jeden římský prelát a on to potvrdil. P. Pius byl však v té době v San Giovanni Rotondo v přísné klauzuře.....

